

Slovenski Dom.

Napredno kmetsko glasilo.

Izhaja vsako soboto in velja za vse leto za Avstro-Ogrsko 3 krone, za Nemčijo in druge dežele 4 krone, za Ameriko 1 dolar.

Posamezne številke veljajo 10 vinarjev.

Za oznanila se računa: tristočna petit-vrsta 14 vin., vsa stran 48 K, pol strani 24 K, četrt strani 12 K, osmina strani 6 K. Pri vseletni inserciji primeren popust.

Dopisi se naj frankirajo in pošiljajo na uredništvo »Slovenskega Doma« v Ljubljani, Knaflcova ulica št. 5. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnina in oglasi se naj pošiljajo na upravništvo »Slov. Doma« v Ljubljani.

Nekaj besed našim „duhovnim“ pastirjem v premislek in uvaževanje.

Iz našega kota, gospod urednik, dobite prav malo, ali pa nič poročil. Vendar pa je pametno in koristno, da se kdaj kdo oglasi tudi iz naših, še precej temnih in črnih krajev, iz ribniško - velikolaškega okraja, sicer bi pozabil vaš cenjeni list, ki je edini pameten političen kmečki list na Kranjskem, da še živimo na svetu.

Ozrimo se nekoliko v čas pred letošnjimi volitvami našega poslanca v dunajsko zakonodajno hišo!

Bili so zelo vroči dnevi, čeprav je bil ponajveč dež in je bilo ozračje hladno. — Šlo je za dva kandidata, za Jakliča in Puclja. Pucelj je hodil in prirejal shode sam po skoraj celem volilnem okolišču, razkrival je ljudem nezmožnost svojega nasprotnika ter dokazal ravno s temi svojimi shodi, da je izvrsten govornik, neodvisen in zelo izobražen človek. Torej sam je delal in preobračal ljudi k pameti. In imel je lepe uspehe.

Kdo se je pa pehal za Jakliča v onih vročih dneh volilne borbe?!

Ravno tisti, ki jim je pravzaprav najmanj mar za naše koristi, so šli zanj z vsem parom in z vsemi lepimi in nelepimi sredstvi v boj. Natanko tisti, ki so po navadi tujei v naših krajih, tisti, ki bi morali sejati mir in ljubezen med nami, tisti, ki se imenujejo naslednike Kristove, tisti, ki po večini nimajo nikakih gospodarskih koristi na kmetih, tisti, ki jim je mar le lastna bisaga, tisti, ki radi vzamejo bero tudi v napredni, oziroma samostojno misleči hiši, tisti, katerim ni mar ubožen človek na mrtvaškem odru, tisti, ki obiskujejo bolnike, od katerih je pričakovati, da zapuste debele vole in tolste krave v hlevu, kar po trikrat na dan.

Vsa ta črna vojska je agitirala povsod po celem okraju za »velezaslužnega« Jakliča, ki je zdaj bel, zdaj črn, zopet rumen ali zelen. In stavim, če bi čez šest

let kandidiral v kakem dunajskem okraju, pa bi bil magari tudi rdeč. No, koristil bi itak nikjer nič, in škodoval menda tudi ne, ker je zelo, zelo pohleven »govornik«.

Sicer so vsi njegovi volilci prepričani, da Jakliča celo Gostinčar in Čoč prekašata v poslanskih poslih, — Gostinčar vsaj katerikrat kako zine — pa volili so ga le, ker so gospod rekli tako na prižnici, pri spovedi, pri poliču rujnega vina, v konsumnem društvu, ali pa v posojilnici, in po vseh takih klerikalnih limanicah.

»V nedeljo so pravili gospod na prižnici, pa jih nisem prav razumel. Kaj jaz zastopim, kaj je liberalce in kaj je klerikalec. Jaklič ni nič naredil za nas doselej. Slabšega si ne moremo izvoliti. Boljšega pa lahko. Pa preberimo!« so med seboj govorili pametni kmetje ter volili Puclja.

No, starejši duhovni so tuintam še dokaj mirno in dostojno agitirali, zoper kar nimamo ničesar; vendar pa svetujemo tudi tem mirnim gospodom, naj skrbijo le za naš dušni blagor, ker le zato jih plačujemo in se le zato imenujejo duhovniki. Za vse drugo bomo že sami skrbeli!

Ali kaplanje, ti pa so ti petelini, da je kaj! Povsod hočejo biti prvi, povsod vtikajo svoje nosove, dasi tak-le zelen gospodič prav čisto nič ne ve o gospodarskih stvarih med nami.

Kar je pridobil v lemenatu iz »Slovenca«, je vse bogastvo, s katerim pride med nas ter ga potem trosi med nami kar z gnojnimi vilami.

Komaj je zlezel iz duhovniške hiše ter prišel v kak tak-le kraj, kakor je Dobropolje ali Struge ali pa, če hočete, Suha-krajina, pa mu že zraste greben, dasi na tujem gnoju, ter hoče že vsem kmečkim gospodarjem ukazovati, kaj naj jedo, pijo, delajo, čitajo in celo, kdaj naj kihnejo in taka podobna opravila opravljajo. Toda to se le stranske in malenkostne vsakdanje človeške potrebe, katere mora tedaj človek po deželi na Kranjskem prezvečiti po kaplanovem receptu.

Glavna in najvišja zapoved pa, ki jo zapoje tak petelin z visokim in slovesnim glasom raz prižnko, se glasi:

»Hodi vedno in vselej k mojim političnim shodom ter bodi navzoč pri vsaki moji politični pridigi. Ne zamudi nikdar pastirskega lista, ki ga izdajo moj in tvoj najvišji politični poglavar, Anton Bonaventura, škof ljubljanski, pred vsakimi volitvami za deželni in državni zbor, v Ljubljani, pa tudi pred vsakimi občinskimi volitvami. Postnega pastirskega lista ni treba poslušati, ker ti je že itak znan. Vsem mojim ukazom in mojim besedam bodi po hlapčevsko pokoren in zvest po pasje! Skrbi, da bodo tvoje hčerke pridno hodile na shode Marijinih devic, vsi tvoji sinovi pa morajo biti člani vseh naših mladeniških društev. Priti morajo vselej in povsod, kamorkoli in kadarkoli jih pokličem jaz, naj imajo čas ali ne. Za božjo čast se mora brezpogojno vse storiti zadovoljno. Voli vedno tistega moža, katerega ti jaz priporočam! Za molitev v tvojem sreču se ne brigam, kajti če storiš tako, kakor ti naročam jaz, si že opravil svoje verske dolžnosti. Misli ne smeš in tudi ni treba, ker jaz mislim mesto tebe. Vedi in ubij si v svojo butico, da je moj glas glas božji!«

V taki obliki hočejo naši mladi duhovni politiki svojega človeka; tako si predstavljajo in si tudi že ustvarjajo našega kmeta.

In kako so ti predrzni ti fanatiki! Komaj je prišel tak mlad kaplan v kako dolino ali pa na hrib, že jame stikati in vihati svoj klerikalni nos po hišah, da najde dlako v jajcu. In gorje, če dobi kje »Slovenski Dom« ali kak drug napreden list! Prihodnjo nedeljo te že boža z ne prav prijaznimi in lepimi besedami v svojem političnem govoru v cerkvi, katero so naši predniki sezidali v čast božjo ter jo mi vzdržujemo v isti namen, ne pa da razbija po prižnici od političnih strasti zblaznel kaplan ter rohni nad poštenim človekom.

Rečemo pa tem ljudem, da hočemo obračunati z njimi. Vsaka stvar imej svojo mejo! Tudi zmerjanja se človek naveliča, zlasti pa od ljudi, ki niti beliča ne dajo za vzdrževanje onih poslopij, v katerih divjajo proti vsem mislečim možem. Obraču-

nati hočemo z vami, ker ne moremo vašega ščuvanja proti sebi in tudi vašega zasramovanja prenašati od vas, ki se redite, debelitate in tolstite ob delu in žuljih naših rok — — —!

Če smo vam krivoverci, brezverci, nesramneži in babjeki ob vsakih volitvah, ogiblajte se nas tudi tedaj, kadar hočete kaj dobiti od nas.

Ne maramo vas, ki ste tuje v naših krajih, a hočete biti gospodarji naši, naši »valptje«, katerim naj bi se mi kmetje podvrgli z dušo in blagom. Hočemo pa takih duhovnikov, ki so mirni in dostojni ter se zavedajo, da jedo naš kruh ter bivajo na naši lasti. Hočemo zares dušnih pastirjev, ne pa hujškačev, razdiralcev miru in sejalecev sovraštva in zdražb!

Mislili smo, da bo mir vsaj po volitvah in da se začne vendar enkrat mirna in pošena doba krščanske ljubezni. Toda motili smo se.

Še sedaj, ko so si ti hujškači in Šusteršičevi priganjači pridobili tako »sijajne« zmage po deželi, še sedaj, ko je njihov ljubimec Jaklič spet poslanec, ko jim bo spet Gostinčar lahko govoril za slovensko univerzo v Ljubljani, ko bo Čočev France, in kar je še drugih takih imenitnih glav, zdehovaje in ponižno kimal, ko bo vseh deset poslancev šepalo s svojim vrhovnim učnikom in zapovednikom jokati na razvaline podrte črne palače dunajskih bratcev, še sedaj, ko bo Brenčič zbrinjal s ptujskega polja služiti in pomagati Korošcu za višje duhovniške plače, še sedaj, ko se bosta hodila Gregorčič in Fon pehat in poditi za laške patrijote na Goriškem, še sedaj, ko jim je Bog natresel polne talarje črnih poslancev — samo Ljubljana in Kras sta se prav lepo zahvalila za hinavsko, v nebesa segajočo, a zraven peklenška dela opravljajočo Šusteršičevo klerikalno politiko, še sedaj nam ne dajo miru. Preklinjajo nas ter nam obetajo večni pekeli mlajši naši duhovniki, starejši pa »pobožno« povzdigujejo oči proti nebesom ter nas hinavsko priporočajo v molitev kot trdovratne in očitne grešnike. To je skrajna predrznost in nesramnost!

Srednji vek prihaja s poletjem v kranjsko deželo!

Gospodje, svetujemo vam, ne zakurite prehudega ognja, da ne skuhate vrele juhe!

Časi, v katerih je graščak naredil z ubogim kmetom kar je hotel, pravijo, da so minuli. Tlaka je odpravljena, in kmet je svoboden državljan. Lepo se slišijo te besede, ali v resnici kmet na Kranjskem ni svoboden človek. Še slabjši je kot navaden tlačan, ker ga ima brezobziren in povrhu še ohol in predrzen duhovnik v svojih rokah.

Če čitaš napreden časopis, ti ni odpušcanja v nebesih. Če pa voliš po svoji glavi, pa te niti papež ne more več rešiti tega groznega greha. Ves pekeli pride po dušo takega nesrečnega,

Da se pa bo v dobi šestih let število tistih, za katere boste morali moliti, podvojilo ali pa tudi potrojilo, se kar pripravite, predragi gospodje po farovžih in kaplanijah!

Te molitve za nas pa boste lahko opravljali zase lepo na tihem, ker ne vemo, če si boste takrat še upali raz prižnico razglašati take in enake stvari.

Beseda božja naj se glasi raz leco, ne pa fanatični izbruhi političnih strasti!

Nekdo iz ribniško-velikolaškega okraja.

Klerikalci, toča in dobiček.

Že zadnjič smo omenili v »Slovenskem Domu« podporo za po toči poškodovane kmetovalce v občini Trebnje, Doberniče. Nakazala se je vsota za občino Doberniče 20.000 K, Trebnje 2000 K. Na podporo se je že bilo pozabilo, a glej! Klerikalne mogote je vzbudila iz spanja državnozborska volitev in spomnili so se svojih dolžnosti, ker sicer bi se ljudem na stečaj odprla vrata k spoznanju, da nimajo prav nobenega zastopnika iz svojega kmečkega stanu. To spoznanje bi rodilo odpor, a tega odpora so se zbal ti dobrotniki našega dobrega ljudstva in hoteli so ga zadušiti. Kako so to hoteli, podajemo naslednji račun k razumevanju, spoznanju in obsodbi tako finega gospodarstva.

Prvi naskok! Mesto denarja, celotno 22.000 K, so sklenili, dati kmetom krompirja in koruze. Zakaj to? No, obetal se je dobiček, kajpada na škodo kmetov. Utemeljili so to postopanje s tem, da bi kmetje denar zapravili, zapili. Pri tem jih ni nič motilo to, da so se mnogi posestniki zadolžili na račun podpore v denarju, da so si mnogi že preskrbeli živež, kajti podpora je prišla zelo kasno, da so si morali žita za seme nakupiti sami itd. Kmetje so morali tako delati, ako niso hoteli trpeti največje pomanjkanje in v jeseni gledati prazne kašče. Vsi ti razlogi klerikalni gospodi niso zadostovali, da bi kmetom izplačali denar. Kam je pes taco molil, po kaže račun.

Drugi naskok! Občina Doberniče naj bi plačala vožnjo za koruzo (gnili krompir se je odklonil) za vsak vagon po 195 K, v celoti (11 vagonov) 2145 K. Take podpore pa doberniški župan g. Kužnik ni hotel pod nobenim pogojem sprejeti, ravnotako ne trebanjski župan g. Huč za 1 vagon (195 K). Temu pritisku se je »Gospodarska Zveza« uklonila in dobiček se je stanjšal za 2340 K.

Tretji naskok! Ta se jim je posrečil. Naj številke govore!

Doberniče je dobilo 111.185 kg koruze, ako računamo kilogram po sedaj veljavnih tržnih cenah po 17 vin., znaša to 18.901 K 45 vin. Odštejmo to vsoto od 20 tisoč kron (te bi namreč morala občina dobiti), dobimo prebitka 1098 K 55 vin.

Trebnje je dobilo 10.074 kg (dobiti bi moralo 2000 K). Ako računamo kakor prej, znaša prebitok 287 K 42 vin.

Ako seštejemo 1098 K 55 vin. in 287 kron 42 vin. = **1385 K 97 vin.**, ali z drugimi besedami: **Ta vsota je izginila v žepu onih ljudi, ki pravijo, da delajo za kmeta.** Sodbo o klerikalcih si naj naredi na podlagi tega računa vsak sam! Ta sodba se pa pač mora izpremeniti pri vseh pametnih in poštenih možeh v **gnus in najostrejšo obsodbo**, ako pomislijo, da so hoteli ti **dobrotniki ljudstva** — kakor se sami imenujejo — da bi po toči ponesrečeni kmetje plačali tudi vožnjo v znesku 2340 K. Zaključujemo naš račun: **Hoteli so spraviti v svoj žep celotno 3725 K 97 vin.**, ker jim je župan doberniški g. Kužnik odbil vožnjo. Županu izrekamo tem potom našo zahvalo, kakor tudi trebanjskemu županu g. Huču. Pa še nekaj!

Najmanjši dobiček je 1385 K 97 vin., ako pomislimo, da je koruza zelo slaba, da so jo kupili v zelo veliki množini, dobili so jo torej zato veliko ceneje in da so bile prej žitne cene nižje, kakor smo jo vzeli mi. Ako se mi v računu kaj motimo, naj nam gospodje sami podajo račun. Mi se borimo za pravico in resnico, zato vprašamo: Kdo je hotel spraviti voznino 2340 kron in komu boste naklonili zaslužek od te kupčije. Sveto pismo pravi: »Dajte bogu, kar je božjega in cesarju, kar je cesarjevega,« mi pa pristavljamo: »Dajte po toči ponesrečenim kmetom, kar je njihovega.« Župana naj zopet storita svojo dolžnost, kajti le ona dva zastopata kmečki stan, med tem ko so drugi od vaših glasov voljeni poslanci proti nam, ker sicer bi se z nami tako ne postopalo. Tega smo krivi mi sami, zakaj mi volimo svoje poslance na komando iz farovža in zato smo tudi na komando tepeni. Pa prav pošteno!

Čudne misli nas obhajajo in radovedni se vprašamo: »Kako se neki gospodari z deželnim denarjem? Kako bo romalo desetmilijonsko posojilo?« Ne zamerite nam ta vprašanja, ker je le malo preveč, da se je trgalo od ust kruh v **resnici** stradajočemu ljudstvu. Upravičena je ta skrb in strah, ako se dobijo ljudje, ki kujejo zase kapital iz nesrečnejev na tak način. Kaj takega bi bilo izključeno še pri Turkih, a pri krščanskih možeh je to čisto navadni pojav. Kako dolgo še?!

Kmetje lahko razvidijo iz tega slučaja, koliko je resnice v besedah klerikalcev, ko vedno in povsod trdijo, da oni in samo oni delajo za kmeta. Res delajo, ampak — **kako!?**

Politični razgled

Državni zbor.

Avstrijski državni zbor je tedaj šel na počitnice. Res, zaslužil si je ta počitek, saj se je tako strašno trudil, da bi se nam mo-

ral res smiliti. Bančni provizorij je potrdil, pravzaprav je samo rekel: »Prav je storila vlada, da ga je rešila s pomočjo § 14.« in dobro je bilo. Vlada mora namreč predložiti zbornici, če je kaj ukrenila na podlagi § 14., svoje sklepe in jo prositi za naknadno dovoljenje. Stvar je gotova in se ne da na nji nič več izpremeniti in zbornica reče »da« in komedije je konec. Za to pa je tu vladna večina in za to so tu vladni podrepaniki, kakor naši klerikalei s svojim generalom. Vroče pa je bilo v zbornici, toda ne vroče vsled dela, marveč vroče ker je peklo solnce. In v tej vročini je prišlo na vrsto vprašanje o argentinskem mesu. Barka plava iz Buenos Airesa, zunanaj pripeka solnce, da se lupi ljudem koža, notri je vse v ledu. Barka plava z argentinskim mesom v Trst, na Dunaju pa še vedeli niso, če bo smela ta barka svoje meso izkreirati. Za to je šlo tudi v parlamentu. Mestni poslanci in tudi nekateri drugi poslanci so bili za to, da naj se dovoli uvoz argentinskega mesa, grofje, baroni, prelati in taka gospoda, ki si obljubuje od drage živine velikanske dobičke, pa so bili zoper uvoz. Mali kmet pri tem ni bil mnogo prizadet. Povpraševanje po mesu domače živine bi se ne bilo znižalo, pač pa bi si bili mogli privoščiti tudi oni sloji, ki so doslej le vsake svete čase enkrat mogli kupiti meso, cenega živila. Če gori hiša in izliješ na pogorišče škaf vode, ti ta voda gotovo še ne pogasi požara, ti pa si pokazal vsaj dobro voljo, da storiš nekaj. Toda tega niso hoteli slišati. Živine itak primanjkuje, kdor ni prisiljen, je ne proda, vsaj pri nas je to pravilo. Zakon, da naj se dovoli za prvo pomoč, dokler se ne pomnoži število naše živine, uvoz argentinskega mesa, bi našim krajem ne bil škodoval, vendar pa so glasovali naši klerikalei proti uvozu, general dr. Šusteršič pa je pobegnil. Zanimiv pa je tudi vzrok, zakaj je pobegnil. V zadnjem času je začel lezti meščanom v črevo in potem jih vendar ni mogel tako razžaliti. Pa bodi temu kakor hoče, dejstvo je, da ga ni bilo pri glasovanju. Državni zbor pa je sprejel nato predlog, da naj se zviša množina dovoljenega uvoza mesa iz balkanskih dežel. Takoj pa, ko se je oglasila avstrijska vlada pri ogrski vladi, da naj dovoli uvoz mesa, je naša prijazna sosedka pokazala nam svojo naklonjenost. Pripravljena je bila dovoliti uvoz mesa, toda zahtevala je, da se vozi njeno žito po avstrijskih železnicah napol zastonj, tako da ubije naše poljedelstvo in mlinarstvo, katerima že itak ni poslano z rožicami. In to je storila ona gospoda, kateri je Šusteršič in njegova okolica tako naklonjena in za katero segajo ti ljudje radevolje v ogenj po košanji. Če bi nazadnje naš kmet še mogel biti zadovoljen, da se vozi na Dunaj in drugam, kamor noben gobec naše živine ne seže, tuje meso, če bi mogel biti končno še zadovoljen s tem, da preide nekaj tega mesa tudi v naše kraje, tega pa nikdar ne

more trpeti, da bi kvarili ogrski magnati, ki delajo s stroji in z napol izstradanimi ljudmi, ceno našemu žitu, ki stane našega kmeta toliko napora. Tu naj bi se bil oglašil oni mogočnej, oni dr. Šusteršič, pa tu je imel zašita usta, ker je bratec onih sitih in vendar nikdar sitih mogoteev. Vsi ti zakonski načrti, ki jih je sklenila poslanska zbornica, so prišli v četrtek tudi pred gosposko zbornico in jih je tudi ta sprejela. Potem manjka edino še cesarjev podpis in podpisi ministrov in zakoni so gotovi na papirju. Kako pa bo v resnici, je še vedno odvisno od naklonjenosti ogrskih denarnih žakljev.

Lopovstva v Znojmu.

Ob moravsko - nižjeavstrijski meji se krešejo iskre. Pa to niso iskre duha, to ni kulturni boj med narodoma, med češkim narodom in Nemci, to je boj z noži, ki so ga proglaili nemški renegati povsod, kjer pridejo v stik s slovanskimi narodi. Umevna je ta jeza, to globoko sovraštvo. Močne narodne čete spominjajo vedno odpadnike na to, kar so vrgli od sebe. Sedaj vidijo dragocenost, ki so jo pohodili, v rokah drugih, in sram jih je, jezi jih, da negujejo drugi, kar so sami vrgli v blato. Od tod tudi ona besna jeza, ki je v nedeljo pretakala kri v Znojmu. Niti 20.000 prebivalcev nima Znoj in človek bi mislil, da so prebivalci vsled medsebojnih interesov strpljivi. Strpljivosti pa iščeš zaman, kjer je doma German. Še kjer je v manjšini, hoče biti neomejen vladar, kaj šele, če se čuti močnega. Takrat zrase greben vsakemu pouličnjaku, da se napihuje, češ, da je boljši kot najboljši drugorodnik. V Znojmu so se vršile tri češke slavnosti, kakor smo že poročali v včerajšnjih brzojavkah. Že v soboto so začeli izzivati burši, ta najbolj zapiti in vsled tega v gotovih stadijih nadčloveško inteligentni element, hruliti Čehe in jih, kjer so bili v premoči, pretepati. Hujkala sta Nemce v njih početju še župan Homma in poslanec Teuffel. — Kakih 300 korakov od nemške društvene hiše so praznovali v nedeljo socijalni demokratje slavnost polaganja temeljnega kamna za delavski dom, pri kateri sta govorila socijalna demokrata Scheuer in poslanec Stejskal. Nemški listi sami priznavajo, »da so se širile na nemškem sodu neosnovane govorice«, da so socijalni demokratje napadli Nemce. Zaradi teh neresničnih in očitno naročenih novic je predsednik nemškega shoda prekinil zborovanje, da je na ta način dal zborovalcem priliko, da so udrli na prostor, kjer so imeli socijalni demokratje svojo slavnost in se začeli tam pretepati. Naravno je, da socijalni demokratje niso držali križem rok, vendar pa je bilo na socijalno - demokratični strani več ranjencev, ker je bil napad nepričakovan in zahrbtn. Končno je poseglo vmes orožništvo, ki je Nemce spodilo nazaj v društveno hišo, kjer so se lahko nadalje posvetovali o novih napadih. Če pa že nemški napadaleci ne smejo zboro-

vati, — taka je namreč praksa pri nas, — pa naj tudi mirni ljudje ne zborujejo! Tako se je zgodilo tudi v Znojmu, in orožništvo in vojaštvo je zastražilo tudi vse yese-lične in zborovalne prostore.

Vstaja v Albaniji.

Tedne in tedne se je vlekla nevarnost, da izbruhne splošna vstaja proti Turčiji in že so se čuli tudi glasovi, da pride do vojne s Črno goro. Res se je videlo, kakor da se zbirajo hudi oblaki na Balkanu. Turčija je odpoklicala poveljnika svojih čet v Albaniji in poslala tja Abdulah pašo s strogimi povelji ter mu dala celo dovoljenje, da prekorači tudi črnogorske meje. Črna gora je bila oborožena do glave in bojaželjnost se je zrealila v vseh poročilih. Boj na nož, — boj do skrajnega, odprt boj z odkritim sovražnikom! Pa prišel je drug sovražnik in utihnila je bojaželjnost. Prišla je kolera in požela na sto in sto turških vojakov in zgrabila je albanske vrste in razlezla se je po Črni gori, in utihnilo je žvenketanje orožja. Turški vojaki so se spuntali proti svojim častnikom in so zahtevali, da jih puste domov. S tako vojsko je težko se bojevati. To je uvidela tudi turška vlada in je odnehala. Z grozo pred nevidno morilko v sren je težko stati na straži za svoje svete pravice, — in pustili so Albanci. Splošno mretje v domovini, — kdo bi bil tako velikodušen, da bi hotel kljub temu pomagati svojemu sosedu, ko si sam ne ve pomagati? Tudi Črna gora je odnehala. V par dneh se vrnejo v Črno goro pobegli Albanci v svojo domovino in zopet bo mir na Balkanu in narodi bodo pokopavali svoje mrličje, ki jih ni ugrabila svinčenka, ki jih je zadavila grozna morilka kolera. Še bodo pokale puške in samokresi, toda boj med narodi bo utihnil za nekaj časa. Za kako dolgo, je odvisno edino od Turčije, če bo izpolnila obljube, ki jih je storila pod pritiskom spoznanja, da nima preveč upanja na skorajšno zmago.

Razgled po Kranjskem

r Sestanek absolventov kmetijske šole na Grmu se priredi 19. in 20. avgusta t. l. Pri tej priliki se bo praznovala tudi petindvajsetletnica zavoda s sledečim programom: V soboto 19. avgusta: Ob pol 6. popoldne: Sprejem gostov na kolodvoru. Odkazanje prenočišč. Ob 7. zvečer: Prijateljski sestanek pri Štemburju v Kandiji. Ob 9. zvečer: Kres na Grmu. V nedeljo 20. avgusta: Ob 8. zjutraj: Sv. maša pri Božjem grobu. Ob 9. dopoldne: Pozdrav in nagovor došlih gostov v šolski dvorani. Ogle-dovanje zavoda. Ob pol 1. popoldne: Skupni obed v šolski dvorani. Ob 4. popoldne: Zborovanje absolventov v svrhu stanovske organizacije. — Čas za prigrasitev je določen do 1. avgusta t. l. — Pripravljani odbor.

r Izžrebani porotniki. Za tretje porotno zasedanje v Novem mestu, ki se prične dne 28. avgusta, so izžrebani sledeči porotniki: **Glavni porotniki:** Martin Malnerič, posestnik in trgovec v Črnomlju; Franc Božič, posestnik v Zgor. Suhadolu; Franc Grill, posestnik in trgovec s prašiči v Poljancih; Štefan Pirnat, gostilničar v Višnji gori; Jernej Turk, posestnik na Loki; Miha Grabrijan, posestnik v Adlešičih; Jakob Humek, posestnik v Obrežju; Andrej Pirc, posestnik na Ravnem; Ignacij Košak, posestnik v Gabrovki; Janko Zupančič, posestnik na Dobravi; Jakob Ivanetič, posestnik v Metliki; Janko Mežnaršič, posestnik v Metliki; Miko Klepec, posestnik na Krasincu; Anton Becele, posestnik na Gornjem Vrhju; Matija Šmalcelj ml., posestnik v Dragatušu; France Zupančič, posestnik in gostilničar v Mirni peči; Andrej Pirnat, posestnik v Višnji gori; France Bakše, posestnik in mesar v Št. Jerneju; Janko Recelj, posestnik v Št. Jerneju; Ignacij Gregorčič, posestnik in gostilničar na Gomili; Anton Fajdiga, posestnik na Temenici; Tomo Prijatelj, posestnik na Rakovniku; France Kresal, posestnik na Kalu; Josip Kodrič, posestnik in gostilničar v Krški vasi; Josip Pehani, gostilničar v Žužemberku; France Rebolj, gostilničar na Gmajni; Ignacij Mrhar, posestnik in župan v Prigorici; Janko Arhar, posestnik v Trebči vasi; Anton Zavodnik, mlinar in trgovec na Grintavcu; Peter Rauch, posestnik in grajšček v Pobrežju; Janko Kegljevič, posestnik na Dolenjem polju; Avgust Juvan, posestnik in brivec v Ribnici; Josip Škufca, gostilničar na Peščenku; Janko Duler, posestnik in mlinar na Krtini; Janko Koce, posestnik in trgovec v Starem trgu pri Črnomlju.

Nadomestni porotniki: Janko Koklič, posestnik in hotelir v Novem mestu; Martin Mišič, posestnik in opekarnar v Češči vasi; Janko Ferlič, posestnik in gostilničar v Novem mestu; Juri Picsek, posestnik in trgovec v Novem mestu; Anton Sedlar, posestnik in kolar v Kandiji; France Foršek, posestnik in pek v Novem mestu; Fr. Šmale, posestnik v Zalogu; Josip Dular, posestnik in mlinar v Vavti vasi; France Kozoglav, posestnik na Dolenji Težki vodi.

r Vojaški novinci bodo letos vpoklicani dne 5. oktobra, prostovoljci in pomorščaki dne 1. oktobra, nadomestni rezervisti dne 3. oktobra.

r Ni pametna tista slovenska gospodinja, ki ne kupuje Kolinske kavne primesi, kajti Kolinska kavna primes je najboljši kavni pridelek. Pa tudi resnično narodna ni tista slovenska gospodinja, ki ne kupuje Kolinske kavne primesi, kajti ta kavna primes je edini pristni domači kavni pridelek. Vsaka pametna in narodna slovenska gospodinja kupuje samo izborno domačo Kolinsko kavno primes!

Tiščanje v prsih in utripanje srca se neredkokrat pojavi vsled nerednega odva-

janja. Pol kozarca naravne **Frane Jožefove** grenčice zaužite vsakodnevno na tešče, provzroča hitrejšo krožitev krvi v spodnjem delu telesa in vpliva tako gotovo pomirjevalno na valovanje. »Frane Jožefovo« vodo, poroča znameniti dunajski zdravnik za živčne bolzni, prof. dr. plem. Krafft-Etbing, je lahko zauživati, zaželjeni učinek se pojavi že po nekaj urah. 5

o Ljubljanska okolica o

1 Št. Vid nad Ljubljano. Dne 27. julija popoldne je na Posavju skočila v Savo natakarica Frančiška Brodarjeva, rojena dne 2. aprila 1892 v Seličah, pristojna v Kleče pri Kamniku ter se utopila. Njeno truplo so še istega dne potegnili iz vode.

1 Iz Dola pri Ljubljani. »Domoljubov« dopisnik razpisuje nagrado onemu, kdor s pričami dokaže, da je dr. Krek na shodu v Doli zmerjal vse svoje nasprotnike z lumpi in barabami. Kar je »Slovenski Dom« poročal, je čista resnica, zatorej vstraja pri tem. Še bolj je kmeta zaničeval. Rekel je med drugim: »Zato imamo nekaj kmečkih poslancev, da na Dunaju poslušajo in potem drugim doma povedo.« Dokaz resnice lahko nastopimo. Ne verjamemo pa dopisniku, da bi dal nagrado. Zvijal bi se kakor sedaj »Domoljub« ter se izgovarjal kakor dr. Šusteršič zaradi jezic, češ, da ni on odgovoren, kaj njegov šribar piše. Sedaj pač ni težko kmeta v državnem zboru zastopati, vsaj je sam ministrski predsednik spredel, kje je vzrok draginji. Beričevci sebičnosti in farbarije ne poznajo, potegovati se pa morajo za svoje koristi. Odkar so hoteli ljudje spraviti 1000 kron od dedščine 4000 kron, postali so bolj oprezní. Beričevci imajo pač eno napako, da niso čuki, ampak vneti požarni brambovi. Če shaja župnik z drugoverci, zakaj ne bi potem ne shajal z onimi, ki vse svoje verske dolžnosti izpolnujejo.

1 Iz brdskega okraja. Marsikom je znano, koliko laži je napisal moravški dopisnik »Domoljuba« o cestnem odboru brdskem. Zaradi tega je načelnik Peterca, da si sicer Demšarjev pristaš, odstopil. Vedno ga je kaplan Demšar napadal, ker je občeval tudi z naprednimi odborniki. Peterca je sam rekel, da brez teh odbornikov ne more delati, ker so pa take laži v »Domoljubu«, tedaj odstopi. In res se je volitev načelnika v drugo vršila. Pripeljal se je zopet Demšar v Lukovec. Posrečilo se mu je postaviti svojega zvestega kimovca Martinaka iz Moravč na konja. Demšar je precej čudne narave. Vozil se je takoj po volitvah z načelnikom okoli in moledoval tudi napredne odbornike, da bi mu pomagali, ker sedaj uvidi, da se brez teh ne more delati, a ti so ga pošteno zafrknili. Vprašamo vljudno g. dekana moravškega, ali je cestni odbor politično društvo ali ostane Demšar še kaplan v Moravčah, ali bo pa cestni škribon? Nekateri pa pravimo, da bi bil najbolj pripraven za cestarja.

o Dolenjske novice o

d Lipoglav. Tukajšnjemu posestniku Antonu Habiču je pogorel velik kozolec, v katerem je imel žito in mrvo. Škoda znaša 300 kron. Kako je nastal ogenj, še ne vedo, sumijo pa, da je kozolec nekdo zanašal zažgal.

d Trebnje. V petek, dne 28. julija so vagali prašiče pri Pavlinu v Trebnjem. Nesreča je hotela, da je Anton Zaletelj, po domače Cander, izgubil zelo veliko vsoto — 1400 K. Šel je v župnišče prosit dekana, da bi obvestil o tem farane. Z veliko nestrpnostjo je čakal Cander pri jutranji maši tega oznanila. Toda ni ga bilo. Pošlje še enkrat k dekani svojega brata, naj bi se saj oznanilo pri deseti maši. Pa tudi tedaj je bila prošnja brez uspeha. Reče: ki si je to vsoto denarja z velikim trudom prislužil, si odtrgal od ust, da se nekako preskrbi na stara leta, je dekan to malenkost odklonil. Kaj naj rečemo k temu? Še kamen bi se ga usmilil, toda Kristusov namestnik — ni več tega zmožen. Seveda dekan je bogataš, kaj mu mar ubogi faran. Pa pravijo, pišejo čez duhovne. I, za božjo voljo, ali naj ji zato še hvalimo, ali naj smo zagovorniki takih brezsrčnih ljudi? **Ker ni hotel dekan oznaniti, prosimo mi prav vljudno poštenega najditelja, da vrne revežu denar. Zato dobi bogato nagrado!**

d Glibodol pri Mirni peči. V nedeljo, 23. julija, so imeli pri nas cerkveno slavlje. Prišlo je prav obilo fantov in deklet iz sosednih vasi. Globodolci so bili jezni, da si upajo sosedne vasi poslati k njim svoje fante, kar z dekleti vred. Prišlo je med Globodolci in fanti iz Jordankala že zjutraj, takorekoč na tešče, sredi vasi do prepira in pretepa. Rabili so različno orodje in je bilo več fantov neznatno poškodovanih. Anton Špringer iz Jordankala pa je dobil precej nevaren vbodljaj z nožem v trebuh tako, da so ga morali poslati v bolnico.

d Trebelno. Klerikalni listi so prinesli vest, da je novoizvoljeni poslanec Janez Hladnik že vložil pritožbo proti orožniku Brolihu, češ, da je ta na dan državnozbornske volitve na Trebelnem na grozno čuden način pristransko postopal in ščitil napredne agitatorje iz Mokronoga. Kakor smo izvedeli iz povsem zanesljivega vira, nima ta pritožba resnične in poštene podlage, kajti očividci, ki so bili na volišču in ki so stvar gotovo z bolj pravičnim očesom vidili, kakor odsotni župnik Hladnik, pravijo, da je bil orožnik primoran braniti sebe, volilnega komisarja in napredne agitatorje pred nahujskano klerikalno tolpo. Vprašamo župnika Hladnika, ali se njegovi volileci nahajajo v tako sijajnih razmerah, da on s tako brezmislnimi in škodoželjnimi, kakor tudi lažnjivimi pritožbami trati njemu tako drago plačani čas? Kar se je govorilo, da se je Hladnik

izrazil, da bode omenjenega orožnika spravil zaradi prej označenega dogodka ob službo, mu lahko zagotovimo, da služba ubogega orožnika njegovim volilecem gotovo ne bo zadostovala in da orožnik ni favrovska kuharica, katero se lahko požene vsak dan na cesto. Zasiguramo župniku Hladniku, da se bo dotičnemu orožniku ravnotako malo moglo zgoditi, kakor se je stražmojstru v Spodnji Šiški, ki ni mogel in sploh ni hotel slepo ubogati dr. Šusteršiča. Torej, Janez Hladnik, bodite bolj pravični in ne obrekujte v svoji nevednosti ubogih orožnikov, ki že itak nimajo s rožicami postlanega življenja, pobrigajte se rajši za svoje nezavedne volilce, kajti ti so vaših priporočil gotovo bolj potrebni.

d **Iz Št. Jerneja.** Torej vendar! Oglasil se je g. župnik v »Domoljubu« št. 30 v zadnji romanja na Brezje o Binkošti. Mož ne oporeka, da ne bi bil napravil dobička in s tem je vse povedano. Župnikova »megla«, katera se mu že verjetno dela pred očmi, nas ne bo oslepila. Pač pa je povzročila njemu precejšen nahod, da se kar ne upa na svetlo ter da nam javno pojasni one neumljive račune. Možakar robato zabavlja ter nas poskuša odpraviti z norčevanjem. Ali v smešenju mu moramo pa že povedati, da še danaj nima toliko talenta, kakor za »kšeft«. Mož bi bil rad dovtipen, pa je neusmiljeno smešen. No, poznamo ga tudi od strani. Kadar je v kaki zadregi, pomagati si skuša z »vincem«, kateri bi pa imponiral kvečjem kaki tercijski. Drugi bi se zjokal nad to »duhovitostjo«. Mi vsaj pa, ko nismo tako prebrisani, kakor je naš g. Lesjak, smo še danes bolj ko kedaj poprej uverjeni, da je napravil lep dobiček z romarji ter da g. Lesjak ne naredi ničesar zastoj ali za božjo čast, ampak le za svetle kronice.

d **Iz Gradaca.** Ponos naše občine nam je sloga, in v tej vrsti stojimo drug poleg drugega tako, da nam je vsako delo za občini blagor brez upor mogoč. V tej bratski slogi se je razvila pod vodstvom našega načelnika Julija Mazelle naša požarna bramba do popolnosti. Društvo šteje 42 delavnih članov, ki stoje hrabro svojemu bližnjemu v pomoč. Ravno kar smo dobili moderno brizgalno od slovanske tvrdke Smeke, ki odgovarja popolnoma vsim zahtevam tako, da je društvo v varstvu požara popolno. Dne 3. septembra t. l. priredi društvo požarne brambe veliko veselico z obširnimi dnevnimi redom na vrtu in v vrtni dvorani g. Vinkšel in Dim. Ker je čisti dobiček namenjen prepotrebni društvu, se pričakuje obilo udeležbe.

d **Šmarjeta.** Med zvonjenjem se je ponesrečil tukajšnji posestnik Jože Drčar. Kos železa, ki je bil privezan na jarem zaradi ravnotežja, mu je padel na glavo, ga ranil na temenu in mu poškodoval nekoliko desno oko.

d **Smednik pri Raki.** Dninar Jernej Šina se je peljal 27. julija na vozu vrh sena. Med vožnjo pa je omahnil in padel z

voza na glavo. Drugi dan so ga prepeljali v kandijsko bolnico, kjer je pa še tisti dan umrl.

d **Karmel pri Št. Janžu.** Pri prepeljavanju je zmečkalo dva prsta desne roke Jožetu Mesojedniku, ki je delal tukaj kot dninar.

d **Iz Semiča.** Dne 16. julija se je vršila v Semiču jubilejna slavnost g. M. Bartelja, nadučitelja. Slavil je namreč 25letnico, odkar služi med nami. Prihiteli so tudi iz daljnih krajev tuje, kakor iz Novega mesta, Ljubljane in celo z Dunaju je prihitela hčerka g. c. kr. poštarja Kaftana, da se udeleži te slavnosti. Njemu se imamo zahvaliti, da smo dobili semnje in brzojavno postajo. Služil je kot občinski tajnik, organist in sedaj tudi pri hranilnici, akoravno je imel dosti posla v svojem težavnem poklicu. Hotel je Semčane povzdigniti in zato je ves svoj prosti čas porabil v korist Semiča. Dne 5. t. m. se mu je priredila bakljada, kateri je prisostvovala požarna bramba. Gdčene učiteljice tukajšnje šole z učiteljem Riglarjem in organistom Vobičem so mu zapeli krasno podoknico. Dne 6. t. m. se je vršila zabava. Ob 5. je bil začetek. Kot prvi je nastopil sin g. dr. Marna iz Ljubljane Rudi, II. gimnazijec, ter deklamiral »Jeftejevo prisego«. Kot druga točka je bila enodejanka »Bratranec«, katero so vprizorile gdčene. Erzin, Ogulin, Kunaj z g. Riglarjem in Kaftanom, katera je prav dobro izpadla v veliko dopadenje gledalcev. Po igri je nastopil župan Plut s svojimi svetovalci in mu izročil častno diplomu kot svojemu častnemu članu; nato je načelnik požarne brambe izročil ustanovitelj in tajniku krasni srebrni lavorov venec s slovensko trobojnico. Nastopil je tudi g. Šetina iz Črnomlja in pozdravil v imenu kolegov cele Bele Krajine. Slednjič je podala gdčena. Anica Erzinova v imenu Štrekljevske, Črešnjevke in Rožnedolske šole na lični blaznici krasen prstan in v krasnih besedah opisala vse zasluge, katere je pridobil za Semič, da je bilo ljudstvo kar ginjeno. Nato se je vršil banket, a huda ura je pokvarila zabavo.

d **Žužemberk.** Sodni kancelist Anton Mehle se je 30. julija zvečer kopal v Krki pod jezom pri mlinu tukajšnjega posestnika Ivana Vehovca. Voda je na tem mestu globoka skoro tri metre in ima velik vrtinec. Mehle je bil prepričan, da zna dovolj dobro plavati in je skočil v vodo. Pokazal se je parkrat vrh vode, nakar je zopet izginil. Njegova žena in otroci so stali na bregu in obupno klicali na pomoč, ko so videli, kako se potaplja. Nedaleč od tam se je kopal notarski uradnik Karel Kovačič, ki je vsled klicev priplaval na mesto nesreče. Vendar ni mogel že napol nezvestnega Mehleta rešiti, ker je bil sam v veliki nevarnosti. Klicanje Mehletove žene pa je slišal dijak Viljem Jerše. Ta je skočil v vodo, zgrabil potapljačega se Mehleta ter ga parkrat potisnil na površino vode, a k bregu ga ni mogel spraviti. Rešitev bi

se prav gotovo ne posrečila, če bi se v tem trenutku ne pripeljala dva fanta iz Žužemberka s čolnom. Viljem Jerše se je prijel za čoln, z drugo roko je pa držal Mehleta, tako so Mehleta potegnili na breg ter ga po dolgem trudu spravili k zavesti.

d **Novo mesto.** Pretečeno nedeljo dopoldne so potegnili iz Krke pod samostanskim vrtom frančiškana fratra Urbana, cerkovnika tukajšnjega frančiškanskega samostana. Pravijo, da se je šel prejšnji večer kopat in da je pri tem utonil. Truplo so našli blizu vrta, kjer je Krka globoka le en meter.

d **Polšnik.** Dne 29. julija je toča napravila pri nas veliko škodo na polju in po vinogradih, ki so skoraj vsi uničeni.

d **Kuželj.** Dne 25. julija okoli 6. zvečer kopali sta se v Kolpi gdčena. Pepica Pišlerjeva in gdčena. Nosanova, učiteljici v Kuželju. Komaj sta prišli v vodo, ki je bila ravno globoka, spustila se je Pišlerjeva, ki ni znala plavati, malo preveč v vodo. Gospodična Nosanova pa za njo, ki je plavalka. Za nekaj hipov je opazila, da se Pišlerjeva že potaplja. Hotela ji je priskočiti na pomoč, a je komaj iz samega strahu rešila sama sebi življenje. Ko je klicala na pomoč, se ni nihče oglasil in tako je Kolpa ugrabila v svoje žrelo blago dušo, vrlo naprednjakinjo in dobro učiteljico ter družabnico. S smrtjo gospodične Pišlerjeve so izgubili učiteljski krogi tovarišico, vaščani vasi Kuželj izbornu učiteljico in dobrotnico, ker je bila vsem dobra prijateljica in svetovalka. Blag ji spomin!

d **Škocjan pri Mokronogu.** Kristusove nauke in izreke kot: »Moje kraljestvo ni od tega sveta«, — »Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu kar je božjega« — ter ljubezen do bližnjega, spolnjuje naš (pardon, ne več naš, ker je že prestavljen na Rako) dični, vsega priporočevanja vreden kaplan Florijančič ravno narobe. Izmed različnih njegovih »vrlin«, ki ga karakterizujejo, naj omenim samo sledeči slučaj: Ta možakar, bogataš, bahajoč se s »pojermanimi« denarji, je naročil, kakor se spodobi kavalirju v črni suknjici, tudi kavalirsko konjsko vprego pri g. Košaku, sedlarskemu mojstru iz Zagrada. Z izjavo, da naj naredi opravo kolikor mogoče elegantno, naj stane kolikor hoče, je g. Košak po zahtevi napravil in gospodu kaplanu izročil, ne da bi mu ta računa poravnal. Mož, ki si mora ob potu svojega obraza s trdimi žulji služiti svoj vsakdanji kruh, je končno tudi sit vednih obljub, da naj pride jutri, in je kaplana potom sodnije po g. dr. Slancu izterjal dolžni znesek. Da se je Košak kaplanu zameril, je samoobsebi umevno. Priliko se nad njim maščevati, je kaplan porabil kot načelnik hranilnice in posojilnice s tem, da je moral ves dolg z obrestmi vred takoj vrniti. Da je kaplanovi kaprici ugodil, si je denar drugje izposodil. Malenkost 1 K 38 vin. za obresti zadnjega meseca si je moral še izposoditi pri g. Durjavi, to pa ni bilo razboritemu

kaplanu po volji, ker je zadnji odločen naprednjak, je zarohnel nad ubogim obrtnikom ter mu žugaje prorokoval, da bode čez eno leto pogorel in takrat naj mu pride g. Durjava na pomoč, ker zadnjemu več zaupa kot njemu. Predno je pa odšel, mu še iz vsega grla zavpije: »Zapomni si, prihodnje leto osorej ne boš več prebival v svojem domu!« Da se bomo te surovine enkrat znebili, nas prav veseli, žaloval ne bo nihče za njim. Torej srečno rajžo, gospodine! Gg. Račanom pa gospoda prav toplo priporočamo!

d Klenik pri Vačah. Dne 27. julija je gad pičil 15letno deklico Barbko Kračan na mazinec desne noge, da so jo morali po odredbi litijskega zdravnika dr. Premrova prepeljati v deželno bolnišnico

o Gorenjske novice o

g Moravče. Odbor kaplanijske »špar-kase« je sklenil, da tri mesece ne dobi nihče denarja. S takimi tolažili odpravljajo ti moške svoje stranke. Zakaj se neki ne poslužijo onih 150 tisoč, ki jih imajo naložene?? Laž ima kratke noge, kaj gospodje? Farji obračajo, ljudje pa obrnejo, in vse lepe nade Demšarjeve, kakor na primer »razpadanje Zadružnega doma« ter druge take in enake skromne njegove želje so splavale po vodi. Sedaj se jezi ta sveti mož, ker je toliko časa brezuspešno beškal z glavno ob zid. No, pa bo imel priliko se še bolj jeziti, samo pazi naj, da se mu žolč ne razlije. Pridejo še hujši časi, kakor jih je prorokoval »Domoljub«. Ljudstvo je začelo spoznavati, ločevati dobro od slabega in prišlo do prepričanja, da tak mlečen kaplan, ki »omnia sua secum portat«, gotovo ne more za vloge jamčiti toliko, kakor čez 800 zadružnikov Tomanove posojilnice, ki so vseskozi dobri posestniki. Tudi pri nas se dela dan in klerikalcem — tema pred očmi.

g Moravče. Naši klerikalci imajo največje veselje, kadar čitajo v »Domoljubu« kak dopis iz Moravč. »Spet smo jih fajni,« pravijo ter prenašajo to lažnjivo cunjjo od hiše do hiše. Predzadnjič pa jih je neusmiljeno udaril rdeč svinčnik državnega pravnika. »Domoljub« je postal raztrgana cunjja. Noben časopis še ni prišel iz tiskarne raztrgan. Cela stran je bila iztrgana in zdi se nam, da je bil povod konfiskacije lažnjivi dopis iz Marovč. Brezvestni moravški »Domoljubov« dopisun je začel pisati take nesramne laži, da mu je moral za enkrat e. kr. državni pravnik zamašiti njegovo krščansko-lažnjivo gofljo. Kaplan Demšar je kar norel in prihitel je z vrhpoljskim Froncom na pošto, ker se mu je menda sanjalo, da se na pošti trga »Domoljub«. Froncova opazka: »bomo že videli,« ni čisto nič pristojala, ker on najraje vidi kak — poln kozarec. Čudili pa se ne bomo, če bode kdaj videl, da se je kak odbornik cestnega odbora peljal skozi Ribče, se zaletel v zlomljeno ranto in pre-

kucnil v Savo. Škode ne bo. — Take svete »cajtenge« in pa dopis takega svetega dopisnika kot je Demšar, pa od državnega pravnika konfisciran, je pač vnebovpijoči greh, kajne gospod oberprezident zlomljenih rant? — Klerikalce vedno bog »štrafuje«, ker so preveč požrešni in nezmerni v jedi in pijači. Zadnjič so »čuki« in »marinarice« na Vačah »žegnali« fano. Na Vačah niso dobili nič jesti, ker klerikalne trebuhe predobro poznajo, zato so jo udarili v bližnjo vas. Tam so se najedli »ajmohta« in se napili tolkovca tako, da so drugi dan še psi cele fare imeli »ohcet« na cesti.

g Ravne pri Kamniku. Pretekli četrtek je strela užgala hišo tukajšnjega posestnika Ivana Kregarja. Pogorela je hiša, gospodarsko poslopje in svinjak. V nevarnosti je bila cela vas, ker je več sosednjih hiš kritih s slamo. Kregarju je pogorelo tudi 285 K denarja. Skupna škoda znaša okrog 3000 K, zavarovan pa je samo za 840 K.

g Prevoje. V prid družbe sv. Cirila in Metoda se vrši dne 13. avgusta pri gosp. Rusu velika vrtna veselica. Predpriprav so se poprijeli s čilo silo domači rodoljubi, tako da bosta zabava in uspeh daleko nadkriljevala lansko veselico, ki je — kakor je splošno znano — uspela izborna.

g Medvode. Pretečeno soboto popoldne so se šli štirje gospodje iz Ljubljane v Medvode v Savo kopat. Bančni uradnik Avgust Kac je skočil, ne da bi se ohladil, v vodo. Tu ga je zadela kap. Njegovo truplo so takoj nato izvlekli iz vode ter prenesli v mrtvašnico.

g Sv. Duh pri Škofji Loki. Utonila je vsled neprevidnosti staršev poldrugoletna hčerka železniškega delavca Franca Fonja. Otrok je utonil v bližnjem potoku v komaj za ped visoki vodi. To je pri Fonji drugi slučaj nesrečne smrti. Ni še dolgo tega, kar jim je umrla ena deklica za opeklinami.

g Iz zminske občine. V zadnji številki »Slovenekga Doma« smo poročali o naših občinskih volitvah, ki so razpisane na sv. Roka dan, to je 16. t. m. Mačkatera volitev je v naši, sicer tako mirni občini, razburila duhove, kakor sedanja. In zakaj? Dosedaj je bil zminski župan Luka Dagarin, po domače Martanca iz Puštala. O njem je splošno znano, da je mož, ki se je še vselej in povsod potegoval za občinske koristi. Največja njegova napaka je bila pač ta, da se duhovnikom ni maral preveč zameriti. Kar pa presega vse meje prizanesljivosti, je pač nasilstvo loškega fajmoštra, ki bi najrajši v naši občini prekuenil vse narobe, kakor da smo še vse premalo klerikalni. Ta prekuenjski duh loškega fajmoštra preseda večinoma vsem našim kmetom. Duhovnike pri nas poznamo in vemo, da je poglavitno njihovo načelo: Kmet daj in daj, ne smeš pa govoriti nič. Skrb za telo in dušo mora kmet prepustiti duhovnikom. Vendar tudi kmet ni tako zabiti in ve kaj je prav in ne. To ve tudi

naš dosedanji župan Dagarin, in kakor pаметen mož, ni za to, da bi kmet na svoji domačiji stradal, duhovniki se pa po farovžih redili na kmetske stroške. Zato tudi Dagarin ni posebno vnet za loškega fajmoštra, ki bi hotel imeti oblast čez celo zminsko občino in narekovati županu, kaj sme in kaj ne sme. Loški fajmošter menda res misli, da se kmetom iz zminske občine tako dobro godi, da mu lahko zmečejo v bisago tisočake, s katerimi bi zidal in podpiral cerkve in druge take reči, ki sicer služijo Bogu v čast, a so duhovnikom v korist za nabiranje posebnega bogatstva. Ker se pa Dagarina ne upa nahruliti, da bi mu kot župan dovolil občinske doklade za njegove namene, zato je iztaknil drugega moža, ki je znan v naši občini pod domačim imenom Kokar. Le-ta je mož, ki ima zelo malo soli v glavi. Po mnenju loškega fajmoštra bi pa ravno ta mož bil najboljši zminski župan. Zakaj, si lahko mislimo. Pod Kokarjevim županovanjem bi delal župnik kar bi hotel. Za vse, kar bi se loški fajmošter zmislil, bi morali kmetje drago plačati. Kmetje iz zminske občine pa za velike davke in doklade ne marajo, kakor nikjer drugod ne. Tudi ti kmetje občutijo, kako težki časi so nastali in kaka draginja je, da komaj izhajajo. Še za svoj živež in za vzdrževanje svojih družin jim primanjkuje sredstev, pa naj bi dajali denar za razne duhovniške potrebščine! Zato s Kokarjem niso in tudi ne morejo biti zadovoljni. Vrh tega pa je Dagarin ves drugačen mož kakor Kokar. Dagarin je kot župan izkušen in ve, kako je ravnati z občinskim premoženjem. Kokar pa kot novinec bi ne bil za nič. Kmetom je torej izbera lahka. A farški podrepaniki se kmetom ližejo in jim pobirajo glasovnice, češ, da bodo na glasovnice zapisali take odbornike, ki bodo volili Dagarina za župana. Moške, ne pustite se zapeljati od raznih goljufov. Glasovnic ne izročajte nikomur, ampak hranite jih doma do zadnjega dne. Na teh glasovnicah pa zapišite imena onih kandidatov, ki so jih izbrali kmetje sami in ki so neodvisni od župnika. Na dan 16. t. m. pa pojdite na volišče in s svojim glasovanjem storite konec župnikovi komandi, ker le tako bo prav in boste imeli potem mir pred njim.

g Kropa. Minoli teden so pokopali za služnega narodnega veterana g. Jurija Magušarja. S pokojnikom je izgubila Ciril-Metodova podružnica za Kropo, Kamno gorico in Dobravo mnogoletnega, marljivega predsednika. Večni spomin plemenitemu rodoljubu.

g Iz Begunj na Gorenjskem. Kakor čitamo, je vročina skoraj po celem svetu neznosna. Tudi našemu sicer mirnemu kotičku ni prizanesla, kar moramo tembolj občutiti, ker kljub temu, da imamo »Mravljince« pred nosom, nam vode manjka. Vzroka ne bomo preiskovali, dotične oblasti, ki so zato poklicane — tako vsaj upamo — bodo potrebno ukrenile. Ko že od

vročine pišemo, ne morem zamolčati, da je ista vplivala jako močno na našega župnika, kar je dokazal s tem, da mu ni dalo v četrtek, dne 27. julija spati ter je lazil še v pozni uri, kar pri njemu, mimogrede omenjeno, sploh ni nič nenavadnega, po Poljčah, ter je potem skrit za nekim plotom prisluškoval pogovor poljskih fantov ter pazil, kakor mačka na miš, da bi kaj ugodnega zase vjel. Ker so se fantje slučajno o njem in mogoče tudi o puncih ali marinaricah pogovarjali, je skočil izza plota med nje ter grozil Purgarjevemu, da ga bo oklofotal, na kar pa ta kot pameten in miren dečko ni odgovoril. Ker je župnik videl, da se fantje nečejo spuščati s posvečeno osebo v boj, razkropiti se vendar niso hoteli, jim je v sveti jezi grozil, da jih bo že še z revolverjem ukrotil.

g Tržič. Poldrugoletni delavski sin Josip Mihelčič se je poparil z vrelo juho ter se je težko poškodoval na prsih in nogah.

g Tržič. Izgubila se je krava na Bistriški planini. Pogrešili so jo v ponedeljek, dne 24. julija. Krava je zagorelo rdeča, pol leta stara. Kdor bi jo našel, ali vedel kaj povedati o njej, se prosi, da nemudoma to naznani lastniku živali Francetu Brejcu (Kušter), posestniku v Tržiču št. 13.

o Notranjske novice o

n Rovte nad Logatecem. Ko se je vračalo v nedeljo, dne 30. julija ob pol dveh ponoči pet članov žirovskega »Sokola« od župnega zleta idrijske sokolske župe v Šent Petru iz Logateca čez Rovte proti domu, jih je na sredi vasi napadla s kamenjem pijana četa tamošnjih članov klerikalnega izobraževalnega društva. Junaki so se poskrili v obeestno grmovje ter bombardirali mirno mimoidoče Sokole s kamenjem in njim primernimi psovskami. Dva člana sta bila od kamnov zadeta in le hladnokrvnosti in previdnosti Sokolov gre hvala, da ni prišlo do hujših pobojev. Za stvar se zanima orožništvo.

n Postojna. Velika poletna veselica se vrši 15. avgusta t. l. V čarobno razsvetljenem podzemeljskem svetu bode igralo več godb, plesateljini gostje se bodo veselo vrteli v prostranih dvoranah. Da bode imela prireditelj značaj ljudske veselice, v to je preskrbljeno za najraznovrstnejše zabave. C. kr. jamska pošta bode uradovala in za telesni blagor p. n. udeležencev poskrbita jamska restavracija in kavarna. Posebni vlaki bodo vozili po znižanih cenah v Postojno, med drugimi tudi letos prvič poseben vlak iz Gorenjskega in je na ta način dana prilika tudi gostom od severne meje naše Kranjske dežele ogledati si brez posebne zamude časa in z malimi stroški ta daleč sloveči biser naše slovenske zemlje. Vstopnina v jamo je znižana na 2 K za osebo, veselica se vrši pri vsakem vremenu.

n Hrastje pri Postojni. Posestnikova sina Ivan in Anton Vodopivec sta kosila 29. julija na travniku. Proti poldnevju je šel Anton Vodopivec k nekemu studentu pit vodo, a ko je prišel nazaj, ni našel več svojega brata na travniku, ker se je šel ta med tem kopat v bližnjo vodo. Ker brata ni bilo nazaj dalj časa, sta ga šla z očetom iskat, ki je med tem časom prišel na polje. Na bregu reke sta našla njegovo obleko. Nobenega dvoma ni bilo več, da je utonil. Po triurnem iskanju so tudi potegnili truplo ponesrečenca iz vode.

n Iz Št. Petra na Krasu. Dan sokolske slavnosti o priliki II. zleta idrijske sokolske župe v Št. Petru je bil dan, kakoršnega še ni doživela napredna pivška dolina. Prihiteli so ta dan k nam prijatelji Sokolstva iz bližnjih in daljnih krajev, da vidijo napredek Sokolstva idrijske sokolske zveze, posebno pa Sokola v Št. Petru, kateri je najmlajše društvo v tej župi, vendar pa je nepričakovano častno izvršilo svojo sokolsko dolžnost. Častno so se odzvala svoji nalogi vsa društva ter prihitela polnoštevilo na svojo II. slavnost, pri kateri pa seveda ni manjkalo tudi vrlih bratov Hrvatov ter bratov iz goriške sokolske zveze, ki so bili častno zastopani. Zbrane sokolske vrste je pozdravil v imenu odbora brat tajnik Ivan Cvetnič. Nato je pozdravil vse skupaj v imenu idrijske sokolske zveze župni starosta brat Gangl. Učinka, ki ga je naredil s svojimi navdušenimi besedami na poslušalce, ni mogoče popisati. Po končanem govoru so odkorakali Sokoli, bilo jih je čez 300, na čelu jim godbi iz Hrpelj in Postojne, skozi Št. Peter, kjer jih je občinstvo navdušeno pozdravljalo ter obsipalo s cvetjem, na telovadišče, nakar je pričela pod vodstvom župnega načelnika br. Novaka javna telovadba. Izvajale so se zagrebške proste vaje, ki so bile tako precizno izvedene, da so jih gledalci burno pozdravljali. Nato so nastopile telovadke s kiji, ki so delale tako elegantno, da so za to tudi žele navdušeno priznanje. Tudi orodna telovadba je bila jako izborna. Načuditi se nismo mogli Sokolu iz Št. Petra, ki je za svoj kratki obstanek postavil lepo izvečbano vrsto telovadcev na drogu. Nastopila je še vzorna vrsta na drogu, ena vrsta gostov iz Voloskega ter dve vrsti telovadk na bradljah. Po končani telovadbi se je začela ljudska veselica, za kar se imamo v prvi vrsti zahvaliti domačim narodnim damam, ki so s svojim požrtvovalnim trudom pripomogle do tako lepega uspeha ter br. Severju in br. Špiharju za prepustitev veseličnega prostora. Vladalo je ves čas slavnosti splošno razpoloženje med gosti, kateri so nas pa le prerano zapustili. Lahko rečemo, da je ta dan za idrijsko sokolsko župo tako časten, kakoršnega še ni doživela. Sokolu v Šent Petru pa, ki je v tem kratkem času svojega obstanka tako častno napredoval, ključemo: »Po začrtani poti tako naprej ter krepki na zdar!«

Izdajatelj in odgovorni urednik:
Rudolf Šega.

Nihče se še ni pokesal, ki je kupil pri meni .:

namreč mnoga pismena
priznanja dokazujejo, da
so moji aparati najboljši.

Velika zaloga gramofonov, plošč, šivank i. t. d.

A. RASBERGER,

Ljubljana, Sodna ul. 5.
(Zraven c. kr. sodnije.)

Tržne cene v Ljubljani

	Cena			
	od		do	
	K	h	K	h
1 kg govejega mesa I. vrste . . .	1	80	2	08
1 „ „ „ II. „ . . .	1	60	1	92
1 „ „ „ III. „ . . .	1	40	1	72
1 „ telečjega mesa . . .	1	80	2	20
1 „ prašičjega mesa (svežega) . . .	1	80	2	20
1 „ „ „ (prekajenega) . . .	1	90	2	20
1 „ koštrunovega mesa . . .	1	40	1	50
1 „ jagnjetovega mesa . . .	1	60	1	80
1 „ kozličevega mesa . . .	1	80	2	—
1 kg masla . . .	2	40	2	80
1 „ masla surovega . . .	2	40	2	80
1 „ masti prašičje . . .	2	16	2	20
1 „ slanine (špeha) sveže . . .	1	80	2	—
1 „ slanine prekajene . . .	1	90	2	—
1 „ sala . . .	1	92	2	—
1 „ surov. margarinkega masla . . .	1	90	2	—
1 „ kuhan. margarinkega masla . . .	2	—	2	10
1 jajce . . .	—	06	—	07
1 l mleka . . .	—	20	—	—
1 „ „ posnetega . . .	—	8	—	10
1 „ smetane sladke . . .	—	—	—	—
1 „ „ kisle . . .	—	80	—	90
1 kg medu . . .	1	40	1	60
1 „ čajnega surovega masla . . .	3	24	3	60
1 piščanec . . .	1	00	1	40
1 golob . . .	—	40	—	44
1 raca . . .	1	90	2	20
1 gos . . .	—	—	—	—
1 kapun . . .	—	—	—	—
1 puran . . .	3	—	3	50
100 kg pšenične moke št 0 . . .	40	60	—	—
100 „ „ „ „ 1 . . .	40	40	—	—
100 „ „ „ „ 2 . . .	40	20	—	—
100 „ „ „ „ 3 . . .	39	80	—	—
100 „ „ „ „ 4 . . .	39	40	—	—
100 „ „ „ „ 5 . . .	38	—	—	—
100 „ „ „ „ 6 . . .	36	—	—	—
100 „ „ „ „ 7 . . .	32	—	—	—
100 „ „ „ „ 8 . . .	18	—	—	—
100 „ koruzne moke . . .	23	—	—	—
100 „ ajdove moke . . . I. . .	40	—	—	—
100 „ ajdove moke . . . II. . .	36	—	—	—
100 „ ržene moke . . .	31	—	—	—
1 l fižola . . .	—	20	—	30
1 „ graha . . .	—	40	—	44
1 „ leče . . .	—	32	—	38
1 „ kaše . . .	—	20	—	22
1 „ ričeta . . .	—	18	—	20
100 kg pšenice . . .	22	40	—	—
100 „ rži . . .	16	50	—	—
100 „ ječmena . . .	16	—	—	—
100 „ ovsa . . .	21	—	—	—
100 „ ajde . . .	23	—	—	—
100 „ prosa belega . . .	18	—	—	—
100 „ „ navadnega . . .	—	—	—	—
100 „ koruze, nove . . .	17	50	—	—
100 „ krompirja . . .	7	50	8	00

Lesni trg.

Cena trdemu lesu 10 do 10*— K.
Cena mehkeemu les 8 do 8*50 K.

Trg za seno slamo, in steljo.

Na trgu je bilo

voz sena . . .	4	50	5	—
„ slame . . .	3	50	4	—
„ stelje . . .	2	—	2	20
„ detelja . . .	5	—	6	—

Ustanovljena 1882.

Pošt. hranilnični račun št. 828.406.

Telefon števil. 185.

Kmetska posojilnica ljubljanske okolice

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

v Ljubljani, na Dunajski cesti št. 18, v Ljubljani

v lastnem
zadružnem
domu ➡

v lastnem
zadružnem
➡ domu

je imela koncem leta 1909 denarnega prometa **81,116.121 kron 11 vin.**➡ upravnega premoženja **20,775.510 kron 59 vinarjev.** ➡Obrestuje hranilne vloge po **4½ %**

brez vsakega odbitka rentnega davka, katerega plačuje posojilnica sama za vložnike.

Sprejema tudi vloge v tekočem računu v zvezi s čekovnim prometom ter jih obrestuje od dne vloge do dne dviga.

Stanje hranilnih vlog nad **kron 20,000.000.**Posojuje na zemljišča po **5¼ %** s **½ %** na amortizacijo ali pa po **5¼ %** brez amortizacije. Na menice pa po **6 %**. Posojilnica sprejema tudi vsak drugi načrt glede amortizacije dolga.

Uradne ure vsak dan od 8.—12. in od 3.—4.

LISTEK

Proti vsemu.

(Dalje.)

Gospo Zdeno je vse to globoko ganilo, pomladanski dan, krajina in zbrani. Spomnila se je onih lepih božjih služeb, pri katerih je bila na behinski ravnini pod milim nebom navzoča. Končno so obvisle njene oči na Janu Bidlinskem.

Bidlinski je stopil nekoliko naprej in je govoril z zvonkim glasom. Vsi so se ozirali na lepo, možato postavo mladega, postavnega duhovnika z modrimi, prodirajočimi očmi in mehko, gosto brado, ki se je svetila v solncu. Pozdravil je nove sestre in brate, ki so zapustili zaradi resnice posvetno blago; pozval je nje in vse, da naj zahvalijo boga, da jim je dal priliko spoznati resnico, jo braniti in maščevati se zaradi nje, pozival jih je, da naj vztrajajo v dobrem, kakor so vztrajali do sedaj in da naj zahvalijo boga, ki jim je dal moč, da so izvršili vse in se jim ni smilil nobeden in nič na tem svetu.

Potem je stopil k mizi. Beli prt, ki je bil pogrnen čez mizo, se je lahno gibal v vetru. Tam je pokleknil s Kanišem in s slepcem. Može so se odkrili in vsi, moški in ženske, so pokleknili. Čelo v sklenjene roke oprto so se pripogibali skoro do tal in glasno molili očenaš.

»In ne pelji nas v skušnjave, temveč reši nas zlega. Amen.«

Ko so preglasnile te besede, ki jih je izgovorila vsa občina, je vstal za mizo slepi, sivobradati duhovnik — on sam, drugi se niso dvignili — in je začel govoriti nad kruhom in vinom:

»In ko so sedeli pri večerji, je vzel Jezus kruh, ga je prelomil in dal svojim učencem z besedami: »Vzemite in jejte, to je moje telo.« Potem je vzel kelih, se zahvalil in ga jim dal z besedami: »Pijte vsi iz njega, ker to je moja kri, kri nove zaveze, ki jo bodo prelili za odpuščanje grehov — — —«

Tako je posvetil kruh in vino. Tedaj pa je začel pek Joha, ki je spredaj klečal, peti in svečanostno se je razlegala pesem skozi gozd, preveta globoke vernosti:

»Jezus Kristus, ti duhovnik,

Oče Duh in ti sta eden — — —«

Kaniš je vzel kruh, ga prelomil in ga razdelil v malih kosih. Jan Bidlinski, ki je bil natočil vina v kelih, je hodil za njim in podajal kelih.

Petje se je glasilo naprej v mogočnih glasovih. Vsi so peli, samo oni, ki je ravno prejemal obhajilo, je molčal. Gospa Zdena, ki je klečala s sklenjenima rokama, je nestrpnost čakala na spomin na zadnjo večerjo Gospoda.

Njen oče je videl v kelihu znamenje sprave za vse grehe, znamenje prostosti božje besede in znamenje časti materinega jezika. Oni, ki so tu klečali, pa so videli v njem znamenje bratstva in enakosti in zagotovilo novega časa brez razlike stanov, brez davka in robota.

Mlada vdova pa, ki je vse pojmovala z globokim čustvom in s fantazijo, pa ni videla v kelihu teh razbistrenih in določnih znamenj. Za njo je bilo obhajilo v obeh podobah tajnosti polno sveto znamenje, ki ji je odpiralo vrata raja, onega posvečenega kraja na zemlji, ki ji je pomenil povzdigo iz prahu in izpremenjenje vsega zla v neskončno radost. Tresoč se, je pričakovala prihod duhovnikov, ki so hodili med vrstami klečečih. Pozabila je na vse okrog sebe. Vse skrbi in vsa tesnoba je izginila, kakor da ji je bila izbrisana iz srea.

Svetlo nebo, šuštenje gozda, cvetni rob in svečano petje, ki je plulo nad vsem, vse to se je zlivalo v celoto in ji utrdilo čut povzdignjenosti in blaženosti.

Prebledela je vsled ginjenosti, ko je sprejela košček posvečenega kruha in je čutila sedaj rob bleščečega keliha na svojih ustnih. Nevede je pogledala kvišku in se ozrla v modre oči moža-

tega, resnega in svečanosti polnega obraza, ki se je sklanjal proti njej. Presenečenje se je zrealilo v tem obrazu.

Kakor megla je leglo na njene oči. Hipno so ji zalile solze oči in ji zatemnile pogled. Bile so to solze najglobjega ganjenja. Slakdo čustvo odrešenja jo je napolnilo, kakor da bi ne čutila zemlje in ne svojega telesa. Z zameglenim pogledom se je ozirala proti gozdu in na globoko, modro nebo nad njim.

XVI.

Mogočna, naprej štrleča pečina gore Tabor, nedavno tako imenovana, graščina Gradišče — sedaj Kotnov na gori Tabor — ležeč na njegovem najožjem izrastku, spodaj Lužnica ter bližnji, na zahodnih obrežjih modrikajoči se gozdovi, vse se je spajalo in bilo utopljeno v somrak pomladnjega večera. Okrogli, visoki stolp gradu se je še najdoločneje razločeval v temoti. Do poznega večera so ga kakor živi oblaki obletavale jate kavk. Sedaj so čez noč izvečine zletele v Čekaniške gozdove. Za gradom na robu okopov so se vlekli zidane utrdbe. Niso se tu svetile bele hiše, tudi jih ni nadkrijevala cerkev z visoko streho in stolpom. Znotraj utrdbe je bilo temno, pustó in prazno. Le tu in tam je nerazločno kaj štrlelo kvišku, kakor kaka streha. Nekaj svetlih, rdečih pasov se je od stražnjih ognjev vilo proti črno pooblačenemu nebu, sedaj višje, sedaj nižje. Prav na zunanjih okopih so se pričele sem in tja svetlikati luči. Bilo jih je vedno več. Po vrsti so plavale druga poleg druge, plapolajoče smolnate plamenice, manjše sveče v svetilkah in prosto nošene luči. Tih mir povsod.

Vrste teh malih luči, ki so se na zunanjih okopih pomekale nad črnimi pečinami visoko nad reko, so iz daljave v večernem mraku izgledale kaj čudno, prav kakor postave poleg njih, ki so kakor velike, črne sence švigale mimo.

Tudi četa, ki se je pod vodstvom svečenika Jana Bidlinskega in Petra Kaniša bližala novemu mestu Gradišče na gori Tabor, je neprestano motrila luči, razen svečenika Nikolaja, čigar konja je vodil navkreber »brat« v svečeniški suknji. Sedaj šele so se vračali s svoje ekspedicije.

Sicer se Rožimberčani niso pomudili nikjer, niso se jih upali zalotiti, ker niso slutili, da jih je bila tolika četa. Poti pa zaradi velike množice ljudi, voz in živine ni hotelo biti konca, zlasti ko so prekoračili ravno, udobno pot v ravnini in nastopili brežne, nepriljudne steze na pustinji ob ovinku Lužnice. Tu so bili že na svojem lastnem svetu. Od Sudomerie naprej so na levo in desno hodili mimo vasi, kjer je bilo doma več »bratov« iz njih čete.

Gospa Zdena dolgo ni čutila utrujenosti. Ko so se zjutraj po maši napravili na pot, je bila zopet popolnoma pokrepčana in osvežena. Svobodnega pogleda in zadovoljna je šla naprej. Ako so »sestre« zapele pesem, je živahno posegla vmes, ako so molile, je z veliko pobožnostjo storila takisto. Kadar so molčale, je povpraševala po novem mestu Gradišču na gori Tabor, na katerega se je veselila. Korakala je tako neutrudno, da so se ji nje kmetske »sestre« čudile.

Ko je padal večerni mrak in so na zahodu pričeli ugašati žareči solnčni prameni nad gozdovi ob Lužnici, je Zdena umolknila. Tesneje je zavila temni plašč okoli sebe, zakaj večer je bil hladen in veter je pihal nad temnečo se planoto. Stopala je zamišljeno in s poželjivimi očmi gledala na težko pričakovano mesto. Polasčalo se je je utrujenosti in bolele so jo noge.

Ko je napočil mrak, je Jan Bidlinski izstopil iz vrste in ob kraju pota zadržal konja. Z glavo se je obrnil proti poti, da je udobno lahko pregledal počasi mimo hodečo četo. »Bratje« so prihajali v kučmah in čepicah, orožje nalahno naslonjeno na rame, molče, s težkim korakom. Nanje se Jan Bidlinski ni oziral. Gledal je po »sestrah«, ki so prihajale v preprostih oblekah ali kožuhih, počasi, brez reda, glave trdo ovite v bele rute, v mraku daleč vidne. Mlada plemkinja, vitka kot jelka, se je na prvi pogled razločevala od njih. Jan Bidlinski jo je spoznal še razločneje, ko je prišla bliže.

Razširjajte od hiše do hiše „Slov. Dom“.

Kri! In dober zajutrak dosežejo odrasli in otroci,
bolni in zdravi. Polovico stroškov prihranite
Moč! v gospodinjstvu na kavi, sladkorju
in mleku, ako pije **SLADIN**,
Zdravje! to je dr. pl. Trnkóczyja
SLADNI ČAJ.

En zavoj velja 50 vin. Doblja se povsod.
Po pošti se naroča najmanj pet zavojev po
povzetju pod naslovom v glavni zalogi.

Lekarna pl. Trnkóczy

v Ljubljani zraven rotovža.

10 zapovedi

za kmetovalca in 10 zapovedi za zdravje, vsake
posebej na papirju tiskane, dobi vsak človek
zastonj, tudi po pošti, ako po nje piše v lekarno
Trnkóczy zraven rotovža v Ljubljani.

Za živinorejce

priporoča

klajno apno, redilni prašek za konje,
govejo živino in svinje. Fluid za
konje, grenko sol, zmlet kolmoš,
encijan i. t. d.

„ADRIJA“

drogarija, konces. prodaja zdravilnih zelišč
in strupov za lovske in tehnične namene

v Ljubljani, Šelenburgova ul. št. 5.

Naročila se izvršujejo z obratno pošto.

Loterijske številke.

Dvignjene v soboto, dne 29. julija 1911.

Trst: 69, 13, 58, 64, 54.

Linc: 55, 44, 54, 80, 84.

Dvignjene v sredo, dne 7. avgusta 1911.

Praga: 62, 18, 63, 78, 64.

Posojilnica in hranilnica v Moravčah

obrestuje hranilne vloge po

4-75 %

in daje posojila po

6 %

Uradije v lastnem „Zadružnem domu“
vsako nedeljo od 1 do 5 in vsako
sredo od 4 do 6 ure. 51

**Cementne cevi v
vseh merah, bar-
vaste plošče za
tlak, cementna
opeka i. t. d.**

Kranjska betonska tvornica Tribuč & Komp., Ljubljana

Pisarna, delavnice in skladišča na Tržaški cesti. Telefon št. 296.

**Stopnice, okviri za
vrata (bangerji),
korita, nagrobni
spomeniki, stebri,
balkoni i. t. d.**

„SLAVIJA“ VZAJEMNO ZAVAROV. BANKA V PRAGI,

ki je največji slovanski zavarovalni zavod
v Avstriji, se najtopleje priporoča ter vabi p.
n. slovensko občinstvo, da sklepa zavarovalne pogodbe. bodisi za
življenje, proti požaru, proti vltomu ali pa proti razbitju stekla in
ogledal le pri njej. — „BANKA SLAVIJA“ ima posebno ugodne pogoje
in prikladne načine za zavarovanje življenja. Njeni tarifi za pre-
skrbljenje za starost, za slučaj smrti roditeljev, za doto otrokom,
so najcenejši. Ona razdeljuje ves čist dobiček svojim članom. —
Banka „Slavija“ je res slovanska zavarovalnica z vseskozi slovansko-
narodno upravo Življenske police banke „Slavije“ so neizpodbitne
in nezapadljive. Gmotno podpira banka „Slavija“ narodna društva
in organizacije, prispeva k narodnim dobroteljskim namenom in stremi
za izboljšanjem in osamosvojitvijo naroda dneva gospodarstva. Ogromni
rezervni fond K 54.000.000—, jamčijo za popolno varnost. Čistega
dobička je do sedaj izplačala svojim članom Življenskega oddelka
K 2.495.719—. Kapitalij in škod pa je do sedaj izplačala K 109.356.861.

Vsa pojasnila daje ter cenike in razkazila razpošilja drage volje in poštine prosto

GENERALNI ZASTOP „SLAVIJE“, vzajemno zavarovalne banke v Ljubljani.

Fr. Mally & dr.

parna opekarna v Srednjih Gameljnih
pisarna v Ljubljani na Resljevi cesti 2.

priporoča svojo izbrano

zarezano

strešno

(falc) in

zidno

OPEKO

na stroj

v vsaki

množini.

Posojilnica v Ribnici

reg. zadruga z omejeno zavezo

sprejema hranilne vloge ter jih obrestuje po

4³/₄ %

Rentni davek plačuje posojilnica sama.

Ima na razpolago

17 12—4

domače hranilne pušice

jako pripravne, da se navaja mladino na
varčevanje.

Posojila daje na osebni kredit in proti

vknjižbi proti 5—6% obrestovanju.

Vplačani deleži koncem leta 1910 40.700 K

Rezervni zaklad koncem leta 1910 184.743 K